Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto, viiden tuomarin kokoonpano)

8 päivänä heinäkuuta 2026 * [i]

Kumoamiskanne – Digitaaliset palvelut – Asetus (EU) 2022/1925 – Portinvartijaksi nimeäminen – Markkinatutkimuksen aloittaminen – Markkinatutkimuksen päättäminen – Yhteentoimivuus – Ydinalustapalvelut – Verkossa toimiva välityspalvelu – Sovelluskauppa – Numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu – Lainvastaisuusväite – Toimi, joka ei voi olla kanteen kohteena

Asioissa T-1079/23, T-1080/23 ja T-214/24,

Apple Inc., kotipaikka Cupertino, Kalifornia (Yhdysvallat), edustajinaan asianajajat D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler ja T. van Helfteren,

kantajana asioissa T-1079/23 ja T-1080/23,

Apple Inc., kotipaikka Cupertino,

Apple Distribution International Ltd, kotipaikka Cork (Irlanti), edustajinaan asianajajat D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler, T. van Helfteren ja M. Lawton,

kantajina asiassa T-214/24,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään asiassa T-1079/23 P.-J. Loewenthal, L. Malferrari ja I. Rogalski, asiassa T-1080/23 P.-J. Loewenthal, L. Malferrari, I. Rogalski ja E. Rousseva, ja asiassa T-214/24 G. Conte, P.-J. Loewenthal ja I. Rogalski,

vastaajana,

jota tukevat

Ranskan tasavalta, asiamiehenään T. Lechevallier,

Euroopan parlamentti, asiamiehinään M. Menegatti, L. Stefani ja L. Taïeb,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään A.-L. Meyer ja N. Rouam,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Free Software Foundation Europe eV, kotipaikka Hampuri (Saksa), edustajanaan asianajaja M. Husovec,

Coalition for App Fairness, kotipaikka Washington DC (Yhdysvallat), edustajinaan asianajajat D. Geradin ja K. Bania,

väliintulijoina asiassa T-1080/23,

ja

Saksan liittotasavalta, asiamiehinään J. Möller ja R. Kanitz,

väliintulijana asiassa T-214/24,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto, viiden tuomarin kokoonpano),

toimien kokoonpanossa: presidentti M. van der Woude sekä tuomarit G. De Baere, K. Kecsmár (esittelevä tuomari), S. Kingston ja D. Petrlík,

kirjaaja: hallintovirkamies S. Spyropoulos,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn ja erityisesti

– komission unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.1.2024 asiassa T-1079/23 ja 19.8.2024 asiassa T-214/24 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla esittämät oikeudenkäyntiväitteet,

– 11.3.2024 ja 2.10.2024 tehdyt päätökset lykätä oikeudenkäyntiväitteet ratkaistaviksi pääasian yhteydessä,

– unionin yleisen tuomioistuimen asianosaisille asiassa T-1080/23 esittämät kirjalliset kysymykset ja näiden unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.7.2025, 30.7.2025, 11.8.2025 ja 22.8.2025 toimittamat vastaukset näihin kysymyksiin,

ottaen huomioon 21.10.2025 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 SEUT 263 artiklaan perustuvilla kanteilla kantaja asiassa T-1079/23 eli Apple Inc. vaatii kumoamaan Applen iMessage-palvelua koskevan markkinatutkimuksen aloittamisesta kilpailullisista ja oikeudenmukaisista markkinoista digitaalialalla ja direktiivien (EU) 2019/1937 ja (EU) 2020/1828 muuttamisesta 14.9.2022 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2022/1925 (digimarkkinasäädös) (EUVL 2022, L 265, 2. 1; jäljempänä digimarkkinasäädös) 16 artiklan 1 kohdan ja 17 artiklan 3 kohdan nojalla 5.9.2023 annetun komission päätöksen C(2023) 6077 final (jäljempänä markkinatutkimuksen aloittamispäätös), kantaja asiassa T-1080/23 eli Apple Inc. vaatii kumoamaan osittain Applen nimeämisestä portinvartijaksi digimarkkinasäädöksen 3 artiklan nojalla 5.9.2023 annetun komission päätöksen C(2023) 6100 final (jäljempänä nimeämispäätös) ja kantajat asiassa T-214/24 eli Apple Inc. ja Apple Distribution International Ltd (jäljempänä yhdessä tai erikseen Apple) vaativat

kumoamaan markkinatutkimuksen aloittamispäätöksellä digimarkkinasäädöksen 17 artiklan nojalla aloitetun markkinatutkimuksen päättämisestä 12.2.2024 annetun komission täytäntöönpanopäätöksen C(2024) 785 final (jäljempänä markkinatutkimuksen päättämispäätös).

Asian tausta

2 Apple ilmoitti 3.7.2023 komissiolle digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla, että se täyttää digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetut kynnysarvot seuraavien palvelujen osalta:

– sen verkossa toimiva välityspalvelu iOS App Store

– sen käyttöjärjestelmä iOS

– sen verkkoselain Safari ja

– sen pikaviestipalvelu iMessage.

3 Apple väitti iMessage-palvelun osalta yhtäältä, ettei kyseistä palvelua voida luokitella numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi eikä se näin ollen ole digimarkkinasäädöksessä tarkoitettu ydinalustapalvelu. Toisaalta siinä tapauksessa, että komissio katsoo, että iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, Apple esitti ilmoituksessaan digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 5 kohdan mukaisesti perusteluja osoittaakseen, että vaikka se täyttää digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdan mukaiset kynnysarvot, se ei täytä digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 1 kohdan vaatimuksia kyseisen palvelun osalta niissä poikkeuksellisissa olosuhteissa, joissa tämä palvelu toimii.

4 Komissio antoi 5.9.2023 digimarkkinasäädöksen 16 artiklan 1 kohdan ja 17 artiklan 3 kohdan nojalla markkinatutkimuksen aloittamispäätöksen. Markkinatutkimuksessa pyrittiin tutkimaan Applen perustelut, joilla asetetaan kyseenalaisiksi digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdan mukaiset olettamat komission numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi luokitteleman iMessagen osalta.

5 Komissio antoi samana päivänä myös nimeämispäätöksen, jolla se nimesi Applen digimarkkinasäädöksen 3 artiklan nojalla portinvartijaksi kolmen ydinalustapalvelun eli verkossa toimivan välityspalvelun App Store, matkapuhelimien käyttöjärjestelmän iPhone iOS ja verkkoselaimen Safari osalta.

6 Nimeämispäätös annettiin tiedoksi Applelle 6.9.2023. Digimarkkinasäädöksen merkityksellisiä velvoitteita alettiin siis soveltaa siihen 7.3.2024 alkaen digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 10 kohdan nojalla.

7 Komissio antoi 12.2.2024 digimarkkinasäädöksen 17 artiklan nojalla markkinatutkimuksen päättämispäätöksen. Vaikka komissio katsoi kyseisessä päätöksessä, ettei Applea ole luokiteltava portinvartijaksi iMessagen osalta, se oli kuitenkin edelleen sitä mieltä, että kyseinen palvelu on luokiteltava numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi.

Asianosaisten vaatimukset

Asia T-1079/23

8 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa markkinatutkimuksen aloittamispäätöksen ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– toteaa, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi, tai hylkää sen joka tapauksessa perusteettomana ja

– velvoittaa Applen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asia T-1080/23

10 Apple vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa kokonaan tai osittain nimeämispäätöksen 2 artiklan b alakohdan, jossa sen iOS-käyttöjärjestelmä luokitellaan tärkeäksi yhdysväyläksi yrityskäyttäjille loppukäyttäjien tavoittamiseksi, siltä osin kuin sen on kyseisen päätöksen mukaan noudatettava digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdassa säädettyjä yhteentoimivuutta koskevia velvoitteita

– kumoaa kokonaan tai osittain nimeämispäätöksen 2 artiklan a alakohdan, jossa sen verkossa toimiva välityspalvelu Apple Store luokitellaan tärkeäksi yhdysväyläksi yrityskäyttäjille loppukäyttäjien tavoittamiseksi

– kumoaa nimeämispäätöksen siltä osin kuin siinä päätellään, että iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa Applen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Euroopan parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää SEUT 277 artiklaan perustuvan lainvastaisuusväitteen ja

– velvoittaa Applen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Euroopan unionin neuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää SEUT 277 artiklaan perustuvan lainvastaisuusväitteen.

14 Ranskan tasavalta ja Free Software Foundation Europe eV vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kanteen.

15 Coalition for App Fairness vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa Applen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asia T-214/24

16 Apple vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa markkinatutkimuksen päättämispäätöksen siltä osin kuin se perustuu virheelliseen toteamukseen siitä, että iMessage-palvelu on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– toteaa, ettei kannetta voida ottaa tutkittavaksi, tai hylkää sen joka tapauksessa perusteettomana ja

– velvoittaa Applen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Saksan liittotasavalta vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa Applen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

19 Asianosaisia kuultuaan unionin yleinen tuomioistuin päättää yhdistää nyt käsiteltävät asiat työjärjestyksensä 68 artiklan 1 kohdan nojalla käsittelyn päätteeksi annettavaa ratkaisua varten.

20 Asiassa T-1079/23 Apple vetoaa kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka perustuu siihen, että komissio on tulkinnut ja soveltanut virheellisesti digimarkkinasäädöstä ja eurooppalaisesta sähköisen viestinnän säännöstöstä 11.12.2018 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä (EU) 2018/1972 (EUVL 2018, L 321, s. 36; jäljempänä sähköisen viestinnän säännöstö), ja siihen, että komissio on nojautunut virheellisiin aineellisiin tosiseikkoihin päätelläkseen, että iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

21 Asiassa T-1080/23 Apple esittää kanteensa tueksi kolme kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste perustuu digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdan lainvastaisuuteen Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) kannalta ja näin ollen nimeämispäätöksen 2 artiklan b alakohdan lainvastaisuuteen siltä osin kuin viimeksi mainitulla säännöksellä Applelle asetetaan digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdassa säädetyt velvoitteet. Toinen kanneperuste perustuu digimarkkinasäädöksen virheelliseen tulkintaan ja soveltamiseen sekä komission tekemiin tosiseikkoja koskeviin virheisiin siltä osin kuin nimeämispäätöksessä päätellään, että viisi App Store -sovelluskauppaa muodostavat yhtenäisen ydinalustapalvelun. Kolmas kanneperuste koskee digimarkkinasäädöksen ja sähköisen viestinnän säännöstön virheellistä tulkintaa ja soveltamista sekä komission tekemiä tosiseikkoja koskevia virheitä siltä osin kuin nimeämispäätöksessä päätellään, että iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

22 Asiassa T-214/24 Apple vetoaa kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen, jonka mukaan komissio on tulkinnut ja soveltanut virheellisesti digimarkkinasäädöstä ja sähköisen viestinnän säännöstöä ja jonka mukaan komissio on nojautunut virheellisiin aineellisiin tosiseikkoihin päätelläkseen, että iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

23 Aluksi on tutkittava asiassa T-1080/23 nostettu kanne ja sen jälkeen asioissa T-1079/23 ja T-214/24 nostetut kanteet.

Kanne asiassa T-1080/23

Asiassa C-13/23 P esitetty ensimmäinen kanneperuste

24 Apple väittää asiassa T-1080/23 esittämällään ensimmäisellä kanneperusteella, että sille asetetaan nimeämispäätöksessä digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdassa säädetyt velvoitteet siltä osin kuin se nimetään siinä portinvartijaksi iPhone-matkapuhelimien käyttöjärjestelmän iOS:n osalta. Kyseisellä säännöksellä ei kuitenkaan taata perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa määrätyn yleisen suhteellisuusperiaatteen asianmukaista soveltamista eikä tiettyjen perusoikeuksien, kuten ensisijaisesti omaisuudensuojan, kunnioittamista. SEUT 277 artiklan nojalla on siis todettava, ettei kyseistä säännöstä voida soveltaa. Nimeämispäätöksen 2 artiklan b alakohta on näin ollen kumottava ainakin siltä osin kuin kyseisessä artiklassa Applelle asetetaan digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdassa säädetyt velvoitteet.

25 Apple väittää ensimmäisen kanneperusteen tutkittavaksi ottamisen osalta, että siltä evättäisiin perusoikeuskirjan 47 artiklan vastaisesti tehokas oikeussuoja, jos sillä ei olisi oikeutta riitauttaa digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdan laillisuutta, vaikka siihen sovelletaankin kyseistä säännöstä nimeämispäätöksessä. Se väittää, ettei sen pitäisi joutua odottamaan, että sen osalta vedotaan toteamukseen kyseisestä säännöksestä johtuvan velvoitteen noudattamatta jättämisestä, jotta se voisi riitauttaa sen laillisuuden Euroopan unionin tuomioistuimissa. SEUT 277 artiklaa on lisäksi tulkittava riittävän laajasti, jotta varmistetaan unionin toimielinten yleisluonteisten toimien tehokas laillisuusvalvonta sellaisten henkilöiden hyväksi, jotka eivät voi nostaa kumoamiskannetta tällaisista toimista. Digimarkkinasäädöksen kaltaisen yhtenäisen järjestelmän sääntöjä ei myöskään voida jakaa keinotekoisesti laillisuusväitteen tutkimiseksi. Digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdalla on välitön oikeudellinen yhteys nimeämispäätökseen, koska nimeämispäätöksellä saadaan aikaan kyseisessä säännöksessä säädetyt velvoitteet.

26 Komissio väittää, että asiassa T-1080/23 esitetty ensimmäinen kanneperuste on jätettävä tutkimatta ja se on joka tapauksessa perusteeton.

27 Myös parlamentti, neuvosto ja Ranskan tasavalta väittävät, että ensimmäinen kanneperuste on jätettävä tutkimatta.

28 Tältä osin on huomautettava, että SEUT 277 artiklan nojalla asianosainen voi riidassa, joka koskee unionin toimielimen, elimen tai laitoksen antamaa soveltamisalaltaan yleistä säädöstä, vaatia Euroopan unionin tuomioistuimessa SEUT 263 artiklan toisessa kohdassa mainitulla perusteella, että säädöstä ei sovelleta.

29 SEUT 277 artikla on ilmaisu yleisestä periaatteesta, jolla annetaan asianosaiselle tälle osoitetun päätöksen kumoamiseksi oikeus riitauttaa liitännäisesti sellaisten soveltamisalaltaan yleisten toimien pätevyys, jotka ovat tällaisen päätöksen perustana (ks. tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Koska SEUT 277 tarkoituksena ei ole antaa asianosaiselle mahdollisuutta riitauttaa minkä tahansa soveltamisalaltaan yleisen toimen sovellettavuus minkä tahansa kanteen yhteydessä, toimen, jonka lainvastaisuuteen vedotaan, on välillisesti tai välittömästi oltava sovellettavissa kanteen kohteena olevaan tapaukseen (ks. tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Unionin tuomioistuin on juuri tästä syystä katsonut yksittäistapauksia koskevista päätöksistä nostettujen kumoamiskanteiden yhteydessä, että lainvastaisuusväitteen kohteena voivat pätevästi olla yleisesti sovellettavan toimen säännökset, jotka ovat kyseisten päätösten perustana tai joilla on välitön oikeudellinen yhteys tällaisiin päätöksiin (ks. tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Välitön oikeudellinen yhteys voi syntyä muun muassa sen johdosta, että säännös, jonka lainvastaisuuteen oikeudenkäyntiväitteessä vedotaan, on osa riidanalaisen päätöksen perusteluja, ja näin on myös silloin, kun sitä ei mainita kyseisen päätöksen muodollisissa perusteluissa (ks. vastaavasti tuomio 16.3.2023, komissio v. Calhau Correia de Paiva, C-511/21 P, EU:C:2023:208, 52 kohta).

33 Unionin tuomioistuin on sitä vastoin katsonut, ettei tutkittavaksi voida ottaa lainvastaisuusväitettä, joka on esitetty yleisesti sovellettavasta toimesta, jonka soveltamistoimenpide riidanalainen yksittäistapausta koskeva päätös ei ole (ks. tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on ensinnäkin selvää, että nimeämispäätös perustuu digimarkkinasäädöksen 3 artiklaan ja että kyseisen asetuksen 6 artiklan 7 kohta, jonka lainvastaisuuteen Apple vetoaa, ei ole sen oikeudellinen perusta.

35 Tältä osin on täsmennettävä, että sekä nimeämispäätöksen otsikosta että sen johdanto-osan toisesta viittauskappaleesta ilmenee, että kyseisen päätöksen oikeudellisena perustana on digimarkkinasäädöksen 3 artikla. Lisäksi kyseisen päätöksen 1 ja 2 artiklassa todetaan pääosin, että Apple nimetään digimarkkinasäädöksen 3 artiklan nojalla portinvartijaksi ja että kyseisessä

päätöksessä luetellut ydinalustapalvelut, mukaan lukien iOS-käyttöjärjestelmä, määritetään digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetuiksi tärkeiksi yhdysväyliksi yrityskäyttäjille loppukäyttäjien saavuttamiseksi.

36 Toiseksi on huomautettava siitä kysymyksestä, onko digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdalla, kun otetaan huomioon edellä 31 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, välitön oikeudellinen yhteys nimeämispäätökseen, ettei kyseinen säännös ole osa kyseisen päätöksen perusteluja.

37 Yhtäältä digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohtaa ei mainita muodollisesti nimeämispäätöksen perusteluissa.

38 Toisaalta nimeämispäätöksen perusteluista ja erityisesti iOS-käyttöjärjestelmää koskevista 72–100 perustelukappaleesta ei myöskään ilmene, että kyseisellä päätöksellä pyrittäisiin panemaan täytäntöön digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdasta johtuvat velvoitteet erityisesti kyseisen ydinalustapalvelun osalta.

39 Kolmanneksi se, että Applen on nimeämispäätöksen antamisen johdosta noudatettava digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdassa säädettyjä velvoitteita, ei johdu kyseisestä päätöksestä itsestään vaan se johtuu digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 10 kohdasta, luettuna yhdessä digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 1 kohdan kanssa. Viimeksi mainitun säännöksen mukaan portinvartijan on näet noudatettava kaikkia kyseisessä artiklassa säädettyjä velvoitteita kunkin sen nimeämispäätöksessä digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 9 kohdan mukaisesti luetellun ydinalustapalvelun osalta.

40 Nimeämispäätös on tosin ennakkoedellytys digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdasta johtuvien velvoitteiden soveltamiselle, koska jos Applea ei nyt käsiteltävässä tapauksessa olisi nimetty portinvartijaksi, sen ei olisi tarvinnut noudattaa kyseisestä säännöksestä johtuvia velvoitteita.

41 Siitä, että nimeämispäätöksen johdosta digimarkkinasäädöksessä säädetyt velvoitteet tulevat sovellettaviksi, koska sen johdosta on muun muassa sovellettava digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 10 kohdassa säädettyä kuuden kuukauden määräaikaa, jonka kuluessa portinvartijan on pitänyt toteuttaa digimarkkinasäädöksen 5, 6 ja 7 artiklassa säädettyjen velvoitteiden noudattamisen edellyttämät toimenpiteet, ei kuitenkaan seuraa, että kyseinen päätös on edellä 33 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettu kyseisten säännösten soveltamistoimenpide. Digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdassa ei näet säännellä edellytyksiä, joilla yritys nimetään portinvartijaksi ja joiden arviointi on nimeämispäätöksen pääasiallinen kohde, vaan siinä ainoastaan määritellään yhteentoimivuutta koskevat velvoitteet, joita siihen sovelletaan vasta tämän nimeämisen jälkeen.

42 Neljänneksi on niin, että nyt käsiteltävä asia on erotettava asiasta, joka johti 8.9.2020 annettuun tuomioon komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym. (C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676), johon Apple tukeutuu katsoessaan, ettei digimarkkinasäädöksen sääntöjä voida keinotekoisesti erottaa toisistaan lainvastaisuusväitteen tutkimiseksi.

43 Tältä osin on huomautettava, että tässä viimeksi mainitussa asiassa riidanalaiset päätökset perustuivat Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen siirtymäsäännökseen, jolla järjestetään asteittainen siirtyminen lopulliseen vuosilomajärjestelmään, joka oli lainvastaisuusväitteen kohteena. Unionin tuomioistuin katsoi, että tämä väite voitiin ottaa tutkittavaksi sillä perusteella, että siirtymäajan oikeutti vain

lopullisen järjestelmän toteuttaminen ja että riidanalaiset päätökset olivat siten kyseisen järjestelmän soveltamistoimenpiteitä, joilla oli siihen välitön oikeudellinen yhteys, ja kaikki päinvastaiset tulkinnat johtavat siihen, että kyseisen ”yhden ja saman järjestelmän” lopullisen kauden ja siirtymäkausien välillä tehdään keinotekoinen jako.

44 Tästä seuraa, että 8.9.2020 annettuun tuomioon komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym. (C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676) johtaneen asian ratkaisu oli perusteltavissa kyseisen asian erityisillä olosuhteilla, joita ei kuitenkaan ole olemassa nyt käsiteltävässä asiassa.

45 Digimarkkinasäädöksessä ei säädetä siirtymäjärjestelmän ja sitä seuraavan lopullisen järjestelmän käyttöön ottamisesta, vaan siinä otetaan käyttöön portinvartijoiksi nimettyihin yrityksiin sovellettava yhtenäinen velvoitteita koskeva järjestelmä. Tämä järjestelmä on tosin jäsennelty kahteen eri vaiheeseen, joita ovat yhtäältä yrityksen nimeäminen portinvartijaksi ja toisaalta kyseisen yrityksen sisällyttäminen digimarkkinasäädöksessä säädettyjen velvoitteiden piiriin. Näiden kahden vaiheen eriyttäminen johtuu kuitenkin suoraan digimarkkinasäädöksen rakenteesta itsestään, ja se on näin ollen erottamaton osa näin käyttöön otettua järjestelmää, eikä tätä eriyttämistä voida pitää keinotekoisena.

46 Unionin tuomioistuimen 8.9.2020 antamassaan tuomiossa komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym. (C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676) tekemiä päätelmiä ei siis voida soveltaa nyt käsiteltävään asiaan.

47 Kun otetaan huomioon edellä 31–33 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö, on siis katsottava, että koska digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohta ei ole nimeämispäätöksen oikeudellinen perusta eikä sillä ole välitöntä oikeudellista yhteyttä kyseiseen päätökseen, kyseisen säännöksen osalta esitettyä lainvastaisuusväitettä ei voida ottaa tutkittavaksi.

48 Tätä päätelmää ei kyseenalaisteta Applen argumentilla, jonka mukaan siltä evätään tällaisessa tapauksessa tehokas oikeussuoja perusoikeuskirjan 47 artiklan vastaisesti.

49 Perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava kyseisessä artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa.

50 Kyseistä artiklaa koskevien selitysten, jotka on SEU 6 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 7 kohdan mukaan otettava huomioon perusoikeuskirjaa tulkittaessa (tuomio 14.12.2021, Stolichna obshtina, rayon ”Pancharevo”, C-490/20, EU:C:2021:1008, 60 kohta), mukaan perusoikeuskirjan 47 artiklan toinen kohta vastaa Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklan 1 kappaletta (ks. tuomio 6.9.2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Yksityisillä unionin oikeuden perusteella olevien oikeuksien tehokasta oikeussuojaa koskeva periaate muodostuu eri osatekijöistä, joihin kuuluvat muun muassa puolustautumisoikeudet, asianosaisten prosessuaalinen yhdenvertaisuus, oikeus saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimissa sekä oikeus saada neuvoja ja antaa toisen henkilön puolustaa ja edustaa itseään (tuomio 6.11.2012, Otis ym., C-199/11, EU:C:2012:684, 48 kohta).

52 Tältä osin on huomautettava oikeuskäytännöstä ilmenevän, että oikeus saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimissa ei ole ehdoton oikeus ja että siihen voi tästä syystä sisältyä oikeasuhteisia rajoituksia, joilla pyritään hyväksyttävään päämäärään ja joilla ei loukata kyseisen oikeuden keskeistä sisältöä (ks. määräys 6.4.2017, PITEE v. komissio, C-464/16 P, ei julkaistu, EU:C:2017:291, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 8.6.2006, V.M. v. Bulgaria, CE:ECHR:2006:0608JUD004572399, 41 ja 42 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan nojalla rajoitus tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevaan oikeuteen on oikeutettu ainoastaan, jos siitä säädetään lailla, se kunnioittaa kyseisen oikeuden keskeistä sisältöä ja se on suhteellisuusperiaatteen mukaisesti välttämätön ja vastaa tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia (tuomio 4.5.2016, Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, 160 kohta ja tuomio 15.9.2016, Star Storage ym., C-439/14 ja C-488/14, EU:C:2016:688, 49 kohta).

53 Aluksi on todettava edellytyksestä, jonka mukaan tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden rajoittamisesta on säädettävä lailla, että edellä 28–33 kohdasta ilmenee, että mahdollisuus vedota lainvastaisuusväitteeseen koskee SEUT 277 artiklan mukaan vain yleisesti sovellettavan toimen säännöksiä, jotka ovat riitautetun päätöksen perustana tai joilla on välitön oikeudellinen yhteys tällaiseen päätökseen.

54 Tämän jälkeen on katsottava, että kyseinen rajoitus kunnioittaa perusoikeuskirjan 47 artiklassa vahvistetun tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan perusoikeuden keskeistä sisältöä. Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä näet ilmenee, että perusoikeuskirjan 47 artiklan tarkoituksena ei ole muuttaa perussopimuksissa määrättyä tuomioistuinvalvontaa koskevaa järjestelmää eikä etenkään niitä sääntöjä, jotka koskevat unionin tuomioistuimissa suoraan nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, kuten myös ilmenee kyseiseen 47 artiklaan liittyvistä selityksistä, jotka on SEU 6 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 7 kohdan mukaan otettava huomioon perusoikeuskirjaa tulkittaessa. SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrättyjä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä on siis tulkittava tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan perusoikeuden valossa tämän kuitenkaan johtamatta näiden EUT-sopimuksessa nimenomaisesti määrättyjen edellytysten sivuuttamiseen (ks. tuomio 28.4.2015, T & L Sugars ja Sidul Açúcares v. komissio, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 43 ja 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Lisäksi siitä, onko tällainen rajoitus tosiasiallisesti yleisen edun mukaisten tavoitteiden mukainen, on huomautettava myös, että yhtäältä SEUT 263 ja SEUT 277 artiklalla sekä toisaalta SEUT 267 artiklalla on luotu perussopimuksessa täysin kattava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä, jonka tarkoituksena on varmistaa toimielinten toimiin kohdistuva laillisuusvalvonta antamalla se unionin tuomioistuimien tehtäväksi (ks. tuomio 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. parlamentti ja neuvosto, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

56 Se, että SEUT 277 artiklassa määrättyyn lainvastaisuusväitteeseen olisi mahdollista vedota sellaisten säännösten osalta, joilla ei ole välitöntä oikeudellista yhteyttä nimeämispäätökseen, olisi omiaan loukkaamaan perussopimuksessa käyttöön otettua oikeussuojakeinojen järjestelmää, koska sillä muutettaisiin kyseisen väitteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä; tämä väite voidaan näet edellä 30 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan esittää vain sellaisten yleisesti sovellettavien toimien osalta, joita sovelletaan suoraan tai välillisesti kanteen kohteena olevaan tapaukseen.

57 Lopuksi on huomautettava, ettei tällainen rajoitus vaikuta suhteettomasti tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevaan oikeuteen, koska Applella on edelleen mahdollisuus esittää lainvastaisuusväite sen säännöksen osalta, jonka se riitauttaa nyt käsiteltävässä tapauksessa muiden menettelyjen yhteydessä.

58 Kuten komissio perustellusti väittää, digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohtaa voidaan näet mahdollisesti soveltaa päätöksellä, joka annetaan olosuhteista riippuen digimarkkinasäädöksen 8, 13, 24, 29, 30 tai 31 artiklan nojalla.

59 Siihen Applen argumenttiin vastaamiseksi, joka koskee perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista ja joka on esitetty täsmällisesti edellä 25 kohdassa, on huomautettava, että se, että komissio antaa digimarkkinasäädöksen 8 artiklan nojalla täytäntöönpanotoimen, ei välttämättä tarkoita sitä, että komissio toteaa portinvartijan syyksi luettavan noudattamatta jättämisen digimarkkinasäädöksen 5, 6 tai 7 artiklassa säädettyjen velvoitteiden osalta, tai sitä, että kyseinen portinvartija on tahallaan jättänyt noudattamatta näitä velvoitteita voidakseen vedota SEUT 277 artiklan nojalla siihen, että jokin näistä säännöksistä on lainvastainen, tällaisesta komission toimesta SEUT 263 artiklan nojalla nostetun kanteen yhteydessä.

60 Portinvartija voi siis digimarkkinasäädöksen 8 artiklan 3 kohdan mukaan pyytää komissiota osallistumaan prosessiin, jossa määritetään, ovatko toimenpiteet, jotka kyseinen portinvartija aikoo toteuttaa tai on toteuttanut muun muassa digimarkkinasäädöksen 6 artiklan noudattamisen varmistamiseksi, tehokkaita kyseessä olevan velvoitteen tavoitteen saavuttamiseksi asianomaista portinvartijaa koskevissa erityisolosuhteissa.

61 Jos komissio pitää näitä toimenpiteitä riittämättöminä, se voi digimarkkinasäädöksen 8 artiklan 2 kohdan mukaan digimarkkinasäädöksen 20 artiklassa säädetyn menettelyn aloittamisen jälkeen antaa täytäntöönpanosäädöksen, jolla voidaan täsmentää toimenpiteet, jotka asianomaisen portinvartijan on toteutettava, jotta tämä noudattaisi tehokkaasti digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdan velvoitteita, eikä sen tarvitse todeta viimeksi mainitun säännöksen rikkomista. Kyseessä oleva portinvartija voisi tällöin kyseisestä toimesta nostetun ja SEUT 263 artiklaan perustuvan kumoamiskanteen yhteydessä esittää digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen.

62 Edellä esitetystä seuraa, ettei Applen digimarkkinasäädöksen 6 artiklan 7 kohdan osalta esittämää lainvastaisuusväitettä voida ottaa tutkittavaksi, joten asiassa T-1080/23 esitetty ensimmäinen kanneperuste on jätettävä tutkimatta ilman, että on tarpeen tutkia kysymystä siitä, voidaanko nimeämispäätöksen 2 artiklan b alakohdan osittaista kumoamista koskeva vaatimus ottaa tutkittavaksi.

Asiassa T-1080/23 esitetty toinen kanneperuste

63 Asiassa T-1080/23 esitetyllä toisella kanneperusteella Apple riitauttaa nimeämispäätökseen sisältyvän komission arvioinnin, jonka mukaan sen viisi sovelluskauppaa eli iOS App Store (iPhone-matkapuhelimet), iPadOS App Store (iPad-taulutietokoneet), watchOS App Store (App Watch -kellot), macOS App Store (Mac-tietokoneet) ja tvOS App Store (Apple TV -pelikonsolit) (jäljempänä yhdessä App Store -kaupat) muodostavat yhtenäisen ydinalustapalvelun.

64 Nyt käsiteltävässä tapauksessa on aluksi muistutettava, että Apple toimitti 3.7.2023 komissiolle digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti kyseisen artiklan 2 kohdassa tarkoitetut merkitykselliset tiedot digimarkkinasäädöksen mukaisten komission menettelyjen toteuttamista

koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 14.4.2023 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2023/814 (EUVL 2023, L 102, s. 6) liitteessä I olevalla lomakkeella (jäljempänä GD-lomake). Näin tehdessään Apple väitti nimeämismenettelyn aikana muun muassa, että se ylläpitää App Store -kauppoja, että kyseiset kaupat on luokiteltava digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 5 alakohdassa tarkoitetuiksi verkossa toimiviksi välityspalveluiksi ja että kukin näistä kaupoista on erillinen ydinalustapalvelu, joten pelkästään iOS App Store -sovelluskauppa ylittää digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetut kynnysarvot.

65 Komissio totesi ensinnäkin nimeämispäätöksen 37 perustelukappaleessa, että App Store -kauppojen tarjoama palvelu (jäljempänä App Store -palvelu) täyttää sekä oikeudenmukaisuuden ja avoimuuden edistämisestä verkossa toimivien välityspalvelujen yrityskäyttäjiä varten 20.6.2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2019/1150 (EUVL 2019, L 186, s. 57) 2 artiklan 2 alakohdan mukaisen verkossa toimivan välityspalvelun määritelmän, johon digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 5 alakohdassa viitataan, että digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 14 alakohdan mukaisen sovelluskaupan määritelmän.

66 Komissio katsoi toiseksi nimeämispäätöksen 38–41 perustelukappaleessa, että riippumatta siitä laitteesta, jolla App Store -kauppa on saatavilla, kutakin App Store -kauppaa käytetään samoihin tarkoituksiin eli välittäjänä loppukäyttäjien ja yrityskäyttäjien välillä tapahtuvassa sovellusten ja sovelluksiin integroitujen digitaalisten sisältöjen jakelussa. Komissio katsoi myös, että huolimatta App Store -kauppojen välisistä eroista, joihin Apple oli vedonnut perustellakseen sitä, että niillä kaikilla on eri tarkoitus, nämä erot liittyivät pikemminkin niiden eri laitteiden luonteeseen, toimintaan ja käyttöön, joilla kutakin App Store -kauppaa voitiin käyttää, sekä niihin liittyvään käyttäjäkokemukseen, joten ei ollut perusteltua tarkastella kutakin App Store -kauppaa erillisenä ydinalustapalveluna.

67 Komissio korosti kolmanneksi nimeämispäätöksen 43–47 perustelukappaleessa, että verkkosovellusten kehittäjiin ja loppukäyttäjiin sovelletaan samoja tai hyvin samankaltaisia sääntöjä, toimintaperiaatteita, ohjeita ja teknisiä eritelmiä, kun ne käyttävät kutakin App Store -kauppaa viidellä kyseessä olevalla laitteella.

68 Komissio totesi neljänneksi nimeämispäätöksen 48–56 perustelukappaleessa, että Apple tarjoaa yrityskäyttäjille ja loppukäyttäjille samoja tai hyvin samankaltaisia välineitä tai palveluja, mukaan lukien tukipalvelut, kunkin App Store -kaupan kautta jaeltujen sovellusten osalta.

69 Komissio totesi viidenneksi ja lopuksi nimeämispäätöksen 57–59 perustelukappaleessa, että Apple esittää osassa viestinnästään App Store -kaupat yhtenäisenä palveluna riippumatta siitä, mitä laitetta niihin pääsemiseksi käytetään.

70 Koska digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetut kynnysarvot täyttyivät, komissio päätteli siis nimeämispäätöksen 71 perustelukappaleessa, että Apple on nimettävä digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 4 kohdan nojalla portinvartijaksi siltä osin kuin on kyse App Store -palvelusta ydinalustapalveluna.

71 Asiassa T-1080/23 esitetty toinen kanneperuste jakautuu neljään väitteeseen, jotka on tutkittava yhdessä. Ensinnäkin Apple väittää, että App Store -kaupoilla on erilaiset päätarkoitukset eli niiden välityksellä tarjotaan sovelluksia kullekin kyseessä olevalle laitetyypille. Toiseksi se väittää, että loppukäyttäjät ja yrityskäyttäjät käyttävät kutakin näistä kaupoista eri tavalla. Kolmanneksi Apple katsoo, että nimeämispäätöksessä esitetyt lisäperustelut eivät ole oikeudellisesti

merkityksellisiä, koska ne eivät koske App Store -kauppojen tarkoitusta. Neljänneksi Apple väittää, että komission tulevien sovelluskauppojen osalta omaksuma lähestymistapa osoittaa, että komissio on tehnyt virheen nimetessään App Store -kaupat yhtenäiseksi ydinalustapalveluksi.

72 Komissio sekä Ranskan tasavalta, Coalition for App Fairness ja Free Software Foundation Europe riitauttavat Applen argumentit. Komissio väittää niin ikään, että asiassa T-1080/23 esitetty toinen vaatimus on jätettävä tutkimatta.

73 Tältä osin on huomautettava ensinnäkin, että digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2 alakohdan a alakohdan mukaan verkossa toimivat välityspalvelut ovat digimarkkinasäädöstä sovellettaessa ydinalustapalveluja.

74 Toiseksi digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 5 alakohdassa viitataan verkossa toimivien välityspalvelujen määritelmän osalta asetuksen 2019/1150 2 artiklan 2 alakohtaan. Viimeksi mainitun säännöksen mukaan kyse on palveluista, jotka ovat teknisiä määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 9.9.2015 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2015/1535 (EUVL 2015, L 241, s. 1) 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja tietoyhteiskunnan palveluja, jotka mahdollistavat sen, että yrityskäyttäjät voivat tarjota kuluttajille tavaroita tai palveluja yrityskäyttäjien ja kuluttajien välisten suorien liiketoimien käynnistämisen helpottamiseksi riippumatta siitä, toteutuvatko liiketoimet lopulta, ja joiden tarjoaminen yrityskäyttäjille perustuu sopimussuhteisiin, joissa osapuolina ovat kyseisten palvelujen tarjoajat ja yrityskäyttäjät, jotka tarjoavat tavaroita tai palveluja kuluttajille.

75 Kolmanneksi digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 14 alakohdassa täsmennetään, että sovelluskaupoilla tarkoitetaan verkossa toimivien välityspalvelujen tyyppiä, joka keskittyy ohjelmistosovellusten välittämiseen tuotteina tai palveluina.

76 Digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2, 5 ja 14 alakohdan säännöksistä, luettuina yhdessä, ilmenee näin ollen, että kyseistä asetusta sovellettaessa sovelluskauppa on ydinalustapalvelu siltä osin kuin sillä mahdollistetaan se, että yrityskäyttäjät voivat tarjota loppukäyttäjille sovelluksia niiden välisten suorien liiketoimien käynnistämisen helpottamiseksi riippumatta siitä, toteutuvatko liiketoimet lopulta, ja kyseistä palvelua tarjoaa yritys, joka tarjoaa ydinalustapalveluja kyseessä olevien yrityskäyttäjien kanssa solmittujen sopimussuhteiden perusteella.

77 Apple ei kyseenalaista arviointia, jonka mukaan jokainen App Store -kauppa on sovelluskauppa ja siis digimarkkinasäädöksessä tarkoitettu verkossa toimiva välityspalvelu.

78 Apple väittää kuitenkin, ettei komission olisi pitänyt tarkastella kaikkia App Store -myymälöitä yhtenäisenä ydinalustapalveluna, kun otetaan huomioon se, että kullakin näistä kaupoista pyritään omaan tavoitteeseen, jona on verkossa toimivan välityspalvelun tarjoaminen yrityskäyttäjien ja loppukäyttäjien välillä siitä laitteesta riippuen, jolla kyseistä kauppaa käytetään. Apple väittää myös, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 15 alakohta, jonka mukaan ohjelmistosovelluksella tarkoitetaan mitä tahansa käyttöjärjestelmässä käytettävää digitaalista tuotetta tai palvelua.

79 Ensimmäiseksi on huomautettava tältä osin, että digimarkkinasäädöksessä tarkoitetun sovelluskaupan määritelmän, sellaisena kuin se on esitetty edellä 76 kohdassa, mukaan verkossa toimivan välityspalvelun luokittelu ei riipu siitä laitteesta, jolla kyseistä kauppaa käytetään, eikä siitä käyttöjärjestelmästä, jossa kyseisessä kaupassa tarjottuja ohjelmistosovelluksia käytetään.

80 Yhtäältä tätä arviointia tukee digimarkkinasäädöksen johdanto-osan 14 perustelukappale, josta ilmenee muun muassa, että kyseistä asetusta sovellettaessa ydinalustapalvelujen määritelmien olisi oltava teknologianeutraaleja ja olisi katsottava, että ne sisältävät sellaiset ydinalustapalvelut, joita tarjotaan erilaisilla keinoilla tai laitteilla. Tästä seuraa, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena on ollut estää se, että palvelun luokittelu digimarkkinasäädöksen nojalla voisi vaihdella portinvartijan tekemien teknologisten valintojen mukaan, ja että sovelluskaupan olemassaoloa on arvioitava digimarkkinasäädöksessä sen osalta esitetyn määritelmän perusteella riippumatta siitä käyttöjärjestelmästä, jossa kyseessä olevia ohjelmistosovelluksia käytetään, tai siitä laitteistosta, jolla niiden jakelu tapahtuu.

81 Toisaalta digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 14 alakohdasta ilmenee, että ohjelmistosovellukset ovat vain sellaisen liiketoimen kohde, joka sovelluskaupalla on tarkoitus mahdollistaa, kuten ilmaisu ”välittämiseen tuotteina tai palveluina” osoittaa. Kyseisen säännöksen, jossa erotetaan toisistaan sovelluskauppa verkossa toimivana välityspalveluna ja ohjelmistosovellukset, joiden jakelun sovelluskauppa mahdollistaa, mukaan sovelluskaupaksi luokitteleminen ei siis riipu siitä käyttöjärjestelmästä, jossa kyseisiä sovelluksia on tarkoitus käyttää.

82 Siltä osin kuin Apple väittää, että komissio on epäjohdonmukaisesti App Store -kauppojen osalta omaksumansa lähestymistavan kanssa katsonut, että Applen käyttöjärjestelmät, mukaan lukien iOS, jonka osalta se on nimetty portinvartijaksi, ovat erillisiä palveluja sen laitteiston mukaan, jolla kukin käyttöjärjestelmä toimii, on riittävää todeta, että digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 10 alakohdan mukaan käyttöjärjestelmällä tarkoitetaan ”järjestelmäohjelmistoa, joka ohjaa laitteiston tai ohjelmiston perustoimintoja ja mahdollistaa ohjelmistosovellusten käytön” ja että – kuten komissio korosti nimeämispäätöksen 83 perustelukappaleessa – käyttöjärjestelmän tarkoitusta on arvioitava teknologisesta näkökulmasta ottamalla huomioon se, että käyttöjärjestelmän käsite liittyy erottamattomasti laitteistoon tai ohjelmistoon, jonka käyttöjärjestelmä on erityisesti suunniteltu ohjaamaan perustoimintoja ja jolla on tarkoitus mahdollistaa sovellusten käyttö. Tämä ei kuitenkaan lähtökohtaisesti päde sovelluskauppaan, jonka luokittelu ei riipu siitä laitteesta, jolla kyseistä kauppaa käytetään, eikä siitä käyttöjärjestelmästä, jossa kyseisessä kaupassa tarjottuja ohjelmistosovelluksia käytetään, kuten edellä 79 kohdassa on todettu.

83 Toiseksi on huomautettava siltä osin kuin Apple vetoaa digimarkkinasäädöksen liitteeseen, josta ilmenee sen mukaan, että jokaista App Store -kauppaa on tarkasteltava erillisenä ydinalustapalveluna, että digimarkkinasäädöksen liitteellä on sama oikeudellinen merkitys kuin itse digimarkkinasäädöksellä ja se on erottamaton osa kyseistä asetusta (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 24.11.2010, komissio v. neuvosto, C-40/10, EU:C:2010:713, 61 kohta). Siinä voidaan siis esittää täsmennyksiä kyseisen säädöksen toisessa säännöksessä esitetyn määritelmän ulottuvuuteen (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 12.9.2019, A ym., C-347/17, EU:C:2019:720, 39–41 ja 49 kohta).

84 Digimarkkinasäädöksen liitteessä olevan A kohdan 1 kohdan mukaan kyseisen liitteen tarkoituksena on ”täsmentää menetelmää, jolla tunnistetaan ja lasketaan ’aktiiviset loppukäyttäjät’ ja ’aktiiviset yrityskäyttäjät’ kunkin [digimarkkinasäädöksen] 2 artiklan 2 alakohdassa luetellun ydinalustapalvelun osalta”, jotta yritykset voivat arvioida, täyttävätkö niiden ydinalustapalvelut digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistetut määrälliset kynnysarvot ja onko niiden näin ollen katsottava täyttävän digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdan vaatimuksen.

85 Koska digimarkkinasäädöksen liitteen tarkoituksena on mahdollistaa se, että yritykset voivat tunnistaa kunkin digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2 alakohdassa luetellun ydinalustapalvelun aktiiviset loppukäyttäjät ja aktiiviset yrityskäyttäjät, on todettava, että se sisältää merkityksellisiä tietoja yrityksen tarjoamien ydinalustapalvelujen rajaamiseksi. Jos komissio soveltaisi ydinalustapalvelujen rajaamiseen muita perusteita kuin niitä, joita yritykset soveltavat laskiessaan ydinalustapalvelujensa aktiivisia loppukäyttäjiä ja aktiivisia yrityskäyttäjiä, jotta ne voivat arvioida, täyttyvätkö digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetyt kynnysarvot, yritykset eivät voisi hyötyä siitä oikeusvarmuudesta, joka niillä on oltava digimarkkinasäädöksen liitteen johdosta, kuten kyseisen asetuksen johdanto-osan 20 perustelukappaleessa todetaan.

86 Lisäksi on totta, että – kuten Apple väittää – kun yksi tai useampi ydinalustapalvelu kuuluu johonkin samaan digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2 alakohdassa lueteltuun luokkaan, kuten App Store -kaupat, jotka kuuluvat samaan verkossa toimivien välityspalvelujen luokkaan, digimarkkinasäädöksen liitteessä olevan D osan, jonka otsikko on ”Tietojen toimittaminen”, 2 kohdan b alakohdassa täsmennetään, että yhtä tai useampaa ydinalustapalvelua tarjoavan yrityksen on pidettävä erillisinä ydinalustapalveluina niitä ydinalustapalveluja, joita loppukäyttäjät tai yrityskäyttäjät tai molemmat käyttävät eri tarkoituksiin siitä huolimatta, että niiden loppukäyttäjät tai yrityskäyttäjät voivat olla samoja.

87 Apple ei kuitenkaan esitä seikkoja, jotka osoittaisivat, että sekä loppukäyttäjät että yrityskäyttäjät käyttävät kutakin App Store -kauppaa riippuen siitä laitteesta, jolla sitä käytetään, eri tavalla kuin muita App Store -kauppoja. Vaikka Apple on vedonnut seikkoihin, jotka koskevat muun muassa sitä, kuin usein kutakin App Store -kauppaa käytetään tietyn ajanjakson aikana, ladattujen sovellusten tyyppiä, tarjottujen sovellusten luettelon laajuutta tai sitä, miten kukin sovelluskauppa näytetään kussakin kyseessä olevassa laitteessa, on todettava, ettei näillä seikoilla muuteta sitä, että loppukäyttäjät ja yrityskäyttäjät käyttävät kaikkia App Store -kauppoja samaan tarkoitukseen eli pääosin kyseessä olevia ohjelmistosovelluksia koskevan suoran liiketoimen tekemiseen sen määritelmän mukaisesti, joka sovelluskaupasta on esitetty digimarkkinasäädöksessä ja joka on esitetty edellä 76 kohdassa. Komissio on siis perustellusti katsonut, että jokaista App Store -kauppaa käytetään samoihin tarkoituksiin ja että niitä voidaan näin ollen pitää yhtenäisenä ydinalustapalveluna.

88 Lisäksi on huomautettava, että – kuten edellä 66–69 kohdassa on muistutettu – komissio vastasi nimeämispäätöksessä Applen argumentaatioon, jonka mukaan sen App Store -kaupoilla pyritään eri tarkoituksiin siitä riippuen, millä laitteella niitä käytetään. Apple ei arvostele komissiota siitä, ettei tämä ole ottanut huomioon joitakin näistä seikoista, vaan siitä, että tämä on tehnyt erilaisen arvioinnin kuin se, jota Apple puolusti ilmoituksessaan. Komissio katsoi kuitenkin perustellusti, että Applen esittämät seikat liittyivät niiden eri laitteiden luonteeseen, toimintaan ja käyttöön, joilla App Store -kaupat ovat saatavilla, joten näiden seikkojen perusteella ei voitu todeta, että loppukäyttäjät ja yrityskäyttäjät käyttävät App Store -kauppoja eri tarkoituksiin.

89 Kolmanneksi on todettava siitä Applen komissiota vastaan esittämästä arvostelusta, jonka mukaan komission ei sen mielestä olisi pitänyt tukeutua nimeämispäätöksen 43–59 perustelukappaleessa esitettyihin kolmeen lisänäkökohtien ryhmään katsoakseen, että App Store -kaupat muodostavat yhtenäisen ydinalustapalvelun, että komission arviointi perustuu ensinnäkin nimeämispäätöksen 37 ja 39 perustelukappaleessa esitettyihin näkökohtiin eli lähinnä siihen, että App Store -kaupat täyttävät digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2, 5 ja 14 alakohdassa esitetyt määritelmät, jotta niitä voidaan pitää ydinalustapalveluina digimarkkinasäädöstä sovellettaessa, ja että niitä käytetään samaan tarkoitukseen sekä loppukäyttäjän että ammattikäyttäjän näkökulmasta kaikilla niillä laitteilla, joilla ne ovat saatavilla, tässä tapauksessa ohjelmistosovellusten jakelun varmistamiseksi.

Edellä 71–88 kohdasta ilmenee kuitenkin, että App Store -palvelun voitiin jo komission näiden toteamusten nojalla katsoa olevan yksi ja sama digimarkkinasäädöksessä tarkoitettu ydinalustapalvelu.

90 On joka tapauksessa huomautettava, että kyseessä olevat kolme lisänäkökohtien ryhmää koskevat ensinnäkin sääntöjä, ohjeita ja sopimusmääräyksiä, jotka Apple on ottanut käyttöön App Store -kauppojen loppukäyttäjiin ja yrityskäyttäjiin nähden, toiseksi loppukäyttäjille tarkoitettuja tukipalveluja ja Applen yrityskäyttäjille tarjoamia kehityspalveluja App Store -kauppoihin liittyen sekä mahdollisuutta käyttää samaa tiliä eri App Store -kauppoihin pääsemiseksi tai käyttää kaikilla laitteilla jostakin App Store -kaupasta hankittua sovellusta ja kolmanneksi Applen viestintään liittyviä osatekijöitä, jotka koskevat saman App Store -tuotemerkin käyttöä osoittamaan kaikkia App Store -kauppoja.

91 On korostettava, että kyseessä olevat kolme lisänäkökohtien ryhmää koskevat Applen käyttöön ottamia ehtoja, joilla sekä loppukäyttäjät että yrityskäyttäjät käyttävät App Store -kauppoja. Toisin kuin Apple väittää, on siis todettava, että nämä lisänäkökohdat ovat merkityksellisiä sen osoittamiseksi, että App Store -kaupoilla on sama tarkoitus eli niillä helpotetaan ohjelmistosovelluksia koskevien liiketoimien tekemistä loppukäyttäjien ja yrityskäyttäjien välillä.

92 On vielä korostettava, että vaikka Apple riitauttaa sen, että komissio on turvautunut kyseessä oleviin lisänäkökohtiin, se ei väitä, että komissio olisi tehnyt niiden osalta aineellisen virheen.

93 Lisäksi on niin, että luokiteltaessa ydinalustapalveluja etenkin digimarkkinasäädöksen 2 artiklaan sisältyvien määritelmien nojalla ja kun varmistetaan, ettei yritys pyri digimarkkinasäädöksen 13 artiklan säännösten mukaisesti kiertämään sen säännöksiä, komissiota ei voida moittia siitä, että se ottaa huomioon kaikki merkitykselliset seikat, jotka voivat osoittaa, että useat palvelut muodostavat todellisuudessa yhden ja saman ydinalustapalvelun digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa vahvistettuja kynnysarvoja laskettaessa. Tämä mahdollisuus on sitäkin tärkeämpi silloin, kun – kuten nyt käsiteltävässä tapauksessa – komissio ei aio hyväksyä sitä, miten asianomainen yritys on esittänyt nämä palvelut GD-lomakkeessa.

94 Viimeiseksi on riittävää huomauttaa Applen väitteestä, jonka mukaan komission nimeämispäätöksessä omaksumasta lähestymistavasta seuraa, että kyseinen päätös kattaa automaattisesti kaikki Applen tulevat sovelluskaupat riippumatta siitä, mille laitteelle ne on suunniteltu, että tämä argumentaatio perustuu digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2 alakohdan ja digimarkkinasäädöksen liitteen säännösten tulkintaan, jonka mukaan komission olisi App Store -kauppojen luokittelemiseksi digimarkkinasäädöksessä tarkoitetuiksi ydinalustapalveluiksi pitänyt ottaa huomioon se laite, jolla kutakin App Store -kauppaa käytetään. Edellä 79–82 kohdassa esitetyistä syistä tämä argumentaatio on kuitenkin virheellinen, ja se on hylättävä.

95 Lisäksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan toimen laillisuutta on arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. tuomio 4.10.2024, García Fernández ym. v. komissio ja kriisinratkaisuneuvosto, C-541/22 P, EU:C:2024:820, 327 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

96 Applen nimeämismenettelyn aikana esittämät tiedot sellaisen uuden Vision Pro -laitteen markkinoille saattamisesta lähiaikoina, jolla on oma sovelluskauppansa, eivät kuitenkaan olleet omiaan muuttamaan App Store -palvelua koskevaa komission arviointia samoista syistä kuin ne, jotka on esitetty edellä 79–82 kohdassa.

97 On joka tapauksessa muistutettava, että nimeämispäätös koskee Applen nimeämistä portinvartijaksi ainoastaan niiden ydinalustapalvelujen osalta, jotka Apple on esittänyt GD-lomakkeessaan, joka tässä tapauksessa oli sovelluskauppojen luokan osalta rajoitettu koskemaan ainoastaan App Store -kauppoja. Lisäksi on vielä todettava, että muun muassa portinvartijan pyynnöstä komissio voi digimarkkinasäädöksen 4 artiklan 1 kohdan mukaan milloin tahansa harkita uudelleen tai muuttaa digimarkkinasäädöksen 3 artiklan nojalla tehtyä nimeämispäätöstä tai kumota sen, jos jokin nimeämispäätöksen perusteena ollut tosiseikka on muuttunut olennaisesti tai jos nimeämispäätös perustui puutteellisiin, virheellisiin tai harhaanjohtaviin tietoihin.

98 Edellä esitetystä seuraa näin ollen, että komissio saattoi katsoa nimeämispäätöksen 38 perustelukappaleessa, että App Store -palvelu on yhtenäinen verkossa toimiva välityspalvelu riippumatta siitä laitteesta, jolla kyseinen palvelu on käytettävissä.

99 Kaikesta edellä esitetystä seuraa siis, että asiassa T-1080/23 esitetty toinen kanneperuste on hylättävä ilman, että on tarpeen lausua siitä, voidaanko nimeämispäätöksen 2 artiklan a alakohdan kumoamista kokonaisuudessaan koskeva vaatimus ottaa tutkittavaksi.

Asiassa T-1080/23 esitetty kolmas kanneperuste

100 Asiassa T-1080/23 esittämässään kolmannessa kanneperusteessa Apple arvostelee komissiota siitä, että se on tulkinnut ja soveltanut virheellisesti digimarkkinasäädöstä ja sähköisen viestinnän säännöstöä ja tehnyt tosiseikkoja koskevia virheitä siltä osin kuin nimeämispäätöksessä päätellään, että iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

101 Komission mukaan kolmatta kanneperustetta ei voida ottaa tutkittavaksi.

102 Komissio katsoo yhtäältä, että nimeämispäätöksen perustelukappaleisiin sisältyvät arvioinnit voivat sellaisinaan olla kumoamiskanteen kohteena yksinomaan siltä osin kuin ne ovat välttämätön tuki sen päätösosalle. Näin ei kuitenkaan ole sen riidanalaisen toteamuksen osalta, jonka mukaan iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

103 Komissio väittää toisaalta, että kumoamiskanteen kohteena voivat olla ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joilla on tarkoitus saada aikaan sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa Applen etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi. Apple ei ole selittänyt eikä osoittanut, miten nimeämispäätöksen perustelukappaleisiin sisältyvä arviointi, jonka mukaan iMessage on ydinalustapalvelun muodostava numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, muuttaa sen oikeusasemaa selvästi.

104 Apple väittää yhtäältä, että komission mainitsema oikeuskäytäntö, jonka mukaan kumoamiskannetta ei voida nostaa yksinomaan unionin toimen johdanto-osan perustelukappaleista, on merkityksetön.

105 Apple katsoo toisaalta pääosin, että komission suorittamasta luokittelusta numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi on oikeudellisena seurauksena markkinatutkimuksen aloittaminen digimarkkinasäädöksen 17 artiklan 3 kohdan nojalla. Tämän johdosta Appleen sovelletaan siis digimarkkinasäädöksessä säädettyjä sääntelymenettelyjä. Jos unionin yleisen tuomioistuimen olisi katsottava, että Applella on ainoastaan oikeus riitauttaa päätös, jonka vaikutuksena on iMessagen luokitteleminen tärkeäksi yhdysväyläksi, tämä

merkitsisi lisäksi sitä, ettei myöskään komission päätös markkinatutkimuksen päättämisestä ole kannekelpoinen toimi, joten Applen olisi mahdotonta riitauttaa luokittelu numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi.

106 Myös Ranskan tasavalta katsoo, että kolmas kanneperuste on jätettävä tutkimatta, koska nimeämispäätöksellä ei ole muutettu selvästi Applen oikeusasemaa iMessagen osalta.

107 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 263 artiklassa määrätyn kumoamiskanteen kohteena voivat olla muodostaan riippumatta kaikki ne toimielinten toteuttamat toimenpiteet, joilla on tarkoitus saada aikaan sitovia oikeusvaikutuksia (ks. tuomio 26.3.2019, komissio v. Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 9.07.2020, Tšekki v. komissio, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

108 Toimia tai päätöksiä, joista voidaan nostaa kumoamiskanne, ovat ainoastaan toimenpiteet, joilla on tarkoitus saada aikaan sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi (tuomio 17.7.2008, Athinaïki Techniki v. komissio, C-521/06 P, EU:C:2008:422, 29 kohta; tuomio 26.1.2010, Internationaler Hilfsfonds v. komissio, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 51 kohta ja tuomio 9.12.2014, Schönberger v. parlamentti, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, 13 kohta).

109 Sen ratkaisemiseksi, onko tietyllä toimella tai päätöksellä sellaisia sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi, on tarkasteltava sen asiasisältöä (tuomio 22.6.2000, Alankomaat v. komissio, C-147/96, EU:C:2000:335, 27 kohta ja tuomio 16.7.2015, komissio v. neuvosto, C-425/13, EU:C:2015:483, 27 kohta).

110 Unionin tuomioistuimen mukaan tältä osin se, että tarkastelun kohteeksi otetaan toimen asiasisältö, edellyttää, että toimen vaikutuksia arvioidaan objektiivisten arviointiperusteiden, kuten kyseessä olevan toimen sisällön, perusteella ja siten, että huomioon otetaan tarvittaessa toimen antamisen asiayhteys ja toimen toteuttaneen unionin toimielimen, elimen tai laitoksen toimivalta, eikä tätä toimivaltaa ole ymmärrettävä abstraktisti vaan seikkana, joka voi olla apuna kyseisen toimen sisällön konkreettisessa analyysissä, joka on keskeinen ja välttämätön (tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 41 kohta).

111 Ensimmäiseksi on todettava vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenevän, että vain päätöksen päätösosalla voi olla oikeusvaikutuksia, ja näin ollen vain se voi olla jollekulle vastainen, olivatpa tämän päätöksen perustelut mitkä hyvänsä. Päätöksen perusteluissa esitetyistä arvioinneista ei sitä vastoin voida sellaisinaan nostaa kumoamiskannetta, ja unionin tuomioistuimet voivat valvoa niiden laillisuutta vain siltä osin kuin ne ovat asianomaiselle vastaisen päätöksen perusteluina kyseisen päätöksen päätösosan välttämätön tuki tai jos näillä perusteluilla voidaan ainakin muuttaa kyseessä olevan päätöksen päätösosan aineellista sisältöä (määräys 28.1.2004, Alankomaat v. komissio, C-164/02, EU:C:2004:54, 21 kohta ja tuomio 26.2.2015, Orange v. komissio, T-385/12, ei julkaistu, EU:T:2015:117, 70 kohta). Tässä yhteydessä on muistutettava, että lähtökohtaisesti päätöksen päätösosa ja perustelut liittyvät erottamattomasti toisiinsa siten, että päätöstä tulkittaessa on tarvittaessa otettava huomioon päätöksen tekemiseen johtaneet syyt (ks. tuomio 30.9.2003, Cableuropa ym. v. komissio, T-346/02 ja T-347/02, EU:T:2003:256, 211 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

112 Komissio katsoi kuitenkin nimeämispäätöksessä, että iMessage on ydinalustapalvelun muodostava numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu ja että Apple täyttää digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa vahvistetut kynnysarvot kyseisen ydinalustapalvelun

osalta, minkä vuoksi se oletti, että iMessage on digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu tärkeä yhdysväylä yrityskäyttäjille loppukäyttäjien tavoittamiseksi. Koska Apple oli kuitenkin esittänyt riittävän päteviä perusteluja, joilla asetettiin selvästi kyseenalaiseksi digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu olettama iMessagen osalta, komissio päätti aloittaa kyseistä palvelua koskevan markkinatutkimuksen digimarkkinasäädöksen 17 artiklan 3 kohdan mukaisesti määrittääkseen, oliko kyseinen ydinalustapalvelu lueteltava nimeämispäätöksessä. iMessage ei näin ollen sisälly nimeämispäätöksen päätösosaan tärkeän yhdysväylän muodostavana ydinalustapalveluna.

113 Nimeämispäätöksen johdanto-osan 138–148 perustelukappale, joissa esitetään ne syyt, joiden vuoksi iMessagea on pidettävä ydinalustapalvelun muodostavana numeroista riippumattomana henkilöiden välisenä viestintäpalveluna, ei siis ole nimeämispäätöksen päätösosan välttämätön tuki.

114 Toiseksi on todettava nimeämispäätöksen digimarkkinasäädöksen yhteydessä aikaan saamista oikeusvaikutuksista, että Apple väittää, ettei komissio voinut aloittaa markkinatutkimusta digimarkkinasäädöksen 17 artiklan 3 kohdan nojalla luokittelematta iMessagen ensin ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi. Applen mukaan siihen sovelletaan tämän luokittelun johdosta digimarkkinasäädöksessä säädettyjä menettelyjä. On kuitenkin todettava, ettei Apple ole yksilöinyt mitään markkinatutkimuksen aloittamiseen liittyviä sitovia ja konkreettisia oikeusvaikutuksia, jotka voisivat muuttaa selvästi sen oikeusasemaa.

115 Kuten komissio väittää, digimarkkinasäädöksessä ei myöskään säädetä mistään velvoitteesta eikä siitä aiheudu mitään oikeudellista seurausta pelkästään palvelun luokittelemisen perusteella niin kauan kuin kyseessä olevaa palvelua ei ole mainittu sen päätöksen päätösosassa, jossa se nimetään digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetuksi tärkeäksi yhdysväyläksi yrityskäyttäjille loppukäyttäjien tavoittamiseksi.

116 Siltä osin kuin on kyse portinvartijoiden velvoitteesta, joka koskee numeroista riippumattomien henkilöiden välisten viestintäpalvelujen yhteentoimivuutta, digimarkkinasäädöksen 7 artiklaa sovelletaan näet ainoastaan ”numeroista riippumattomi[in] henkilöiden välisi[in] viestintäpalvelu[ihin], jotka on lueteltu nimeämispäätöksessä [digimarkkinasäädöksen] 3 artiklan 9 kohdan mukaisesti”. Sama koskee niitä velvoitteita, joista säädetään digimarkkinasäädöksen 5 ja 6 artiklassa, joiden 1 kohdassa säädetään, että ”portinvartijan on noudatettava kaikkia tässä artiklassa säädettyjä velvoitteita kunkin sen nimeämispäätöksessä [digimarkkinasäädöksen] 3 artiklan 9 kohdan mukaisesti luetellun ydinalustapalvelun osalta”. Digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 10 kohdassa säädetään lopuksi, että ”portinvartijan on noudatettava 5, 6 ja 7 artiklassa säädettyjä velvoitteita kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun ydinalustapalvelu on lueteltu tämän artiklan 9 kohdan mukaisessa nimeämispäätöksessä”.

117 On siis katsottava, ettei Appleen sovelleta nimeämispäätöksen antamisen vuoksi mitään digimarkkinasäädöksessä säädettyjä velvoitteita sen iMessage-palvelun osalta, vaikka kyseinen palvelu luokitellaan tässä päätöksessä ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi.

118 Apple väittää myös, että kolmannet osapuolet voisivat tukeutua riidanalaiseen toteamukseen pyytääkseen komissiota tunnistamaan iMessagen tulevaisuudessa yhdeksi tärkeäksi yhdysväyläksi siltä osin kuin merkitykselliset edellytykset täyttyvät. Apple toteaa vielä, ettei komission tarvitse

arvioida, onko iMessage-palvelu edelleen ydinalustapalvelun muodostava numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, kun se mahdollisesti tulevaisuudessa tutkii kysymystä siitä, onko kyseinen palvelu tärkeä yhdysväylä, koska tämä luokittelu on sen mukaan tehty lopullisesti.

119 Digimarkkinasäädöksen 53 artiklassa säädetään tältä osin, että komissio arvioi digimarkkinasäädöstä ja etenkin sitä, onko tarpeen muuttaa digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 2 alakohdassa vahvistettua ydinalustapalvelujen, joihin numeroista riippumattomat henkilöiden väliset viestintäpalvelut kuuluvat, luetteloa, viimeistään 3.5.2026 ja sen jälkeen joka kolmas vuosi. Digimarkkinasäädöksen 4 artiklan 2 kohdasta, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 30 perustelukappaleen kanssa, ilmenee lisäksi, että ydinalustapalvelujen hyvin nopeasti muuttuva ja monimutkainen teknologinen luonne edellyttää portinvartijoiden aseman ja sellaisten ydinalustapalvelujen luettelon, jotka ovat erikseen tärkeitä yhdysväyliä, säännöllistä uudelleentarkastelua. Minkään digimarkkinasäädökseen sisältyvän seikan perusteella ei kuitenkaan voida todeta, että kun komissio mahdollisesti tarkastelee uudelleen ydinalustapalvelua tärkeänä yhdysväylänä, se voisi tukeutua analyysiinsa, jonka se on tehnyt aikaisempaa nimeämispäätöstä annettaessa, arvioimatta uudelleen niitä seikkoja, jotka ovat kyseisen uudelleentarkastelun kohteena.

120 Digimarkkinasäädöksen 4 artiklan 2 kohdasta ilmenee näin ollen, että iMessage-palvelun luokittelun ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi ei voida katsoa tulleen lopulliseksi tulevaisuuden osalta.

121 Kolmanneksi on todettava, että digimarkkinasäädöksen 2 artiklan 9 alakohdassa numeroista riippumattomat henkilöiden väliset viestintäpalvelut määritellään viittaamalla sähköisen viestinnän säännöstön 2 artiklan 7 alakohtaan.

122 Asianosaisilta on tiedusteltu prosessinjohtotoimella istunnossa siitä, voiko nimeämispäätöksessä esitetyllä riidanalaisella toteamuksella olla sitovia oikeusvaikutuksia ja voiko se muuttaa selvästi Applen oikeusasemaa siltä osin kuin on kyse sähköisen viestinnän säännöstön soveltamisesta kansallisissa menettelyissä.

123 Apple on katsonut, että se, että komissio on nimeämispäätöksessä luokitellut iMessagen ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi, saattaa vaikuttaa ja se on jo vaikuttanut siihen, miten toimivaltaiset kansalliset sääntelyviranomaiset, muut toimivaltaiset viranomaiset ja kansalliset tuomioistuimet panevat eurooppalaisen sähköisen viestinnän säännöstön täytäntöön.

124 Tältä osin on ensinnäkin huomautettava, että sähköisen viestinnän säännöstön täytäntöönpano sen jälkeen, kun se on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, on niiden kansallisten viranomaisten vastuulla, jotka jäsenvaltiot ovat nimenneet toimivaltaisiksi viranomaisiksi. Jäsenvaltion velvollisuus ryhtyä kaikkiin tarvittaviin toimenpiteisiin direktiivissä säädetyn tavoitteen saavuttamiseksi on näet SEUT 288 artiklan kolmannessa kohdassa ja direktiivissä itsessään asetettu sitova velvollisuus (ks. vastaavasti tuomio 18.12.1997, Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, EU:C:1997:628, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Nyt käsiteltävässä tapauksessa tästä velvollisuudesta saattaa sähköisen viestinnän säännöstö osaksi kansallista lainsäädäntöä säädetään kyseisen säännöstön 124 artiklassa.

125 Toiseksi on muistutettava, että yhtäältä jäsenvaltioiden sähköisen viestinnän säännöstön noudattamiseksi käyttöön ottamat lainsäädäntö- ja sääntelyjärjestelmät ja toisaalta digimarkkinasäädös ovat erillisiä oikeudellisia järjestelmiä. Sähköisen viestinnän säännöstössä ei näet ole mitään säännöistä, jonka mukaan kansalliset sääntelyviranomaiset ja muut toimivaltaiset viranomaiset ovat niille siinä annettuja valtuuksia ja vastuita käyttäessään sidottuja siihen, miten komissio mahdollisesti luokittelee numeroista riippumattoman henkilöiden välisen viestintäpalvelun digimarkkinasäädöksen täytäntöönpanoa varten.

126 Digimarkkinasäädöksen 1 artiklan 4 kohdassa, luettuna yhdessä digimarkkinasäädöksen johdanto-osan 64 perustelukappaleen kanssa, täsmennetään sitä vastoin, että sähköisen viestinnän säännöstön 2 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettujen henkilöiden välisten viestintäpalvelujen osalta ”[digimarkkinasäädös] ei rajoita kansallisille sääntelyviranomaisille ja muille toimivaltaisille viranomaisille [sähköisen viestinnän säännöstön] 61 artiklan nojalla annettuja valtuuksia ja vastuita”. Tästä säännöksestä seuraa, että digimarkkinasäädöksen säännökset eivät sido sähköisen viestinnän säännöstön mukaisia toimivaltaisia viranomaisia, kun ne käyttävät valtuuksiaan ja vastuitaan tämän tyyppisten palvelujen osalta.

127 Sähköisen viestinnän säännöstössä ei myöskään anneta komissiolle mitään nimenomaista neuvonta- tai koordinointitehtävää arvioitaessa sitä, kuuluuko tietty palvelu sen soveltamisalaan.

128 Tästä seuraa, että se, miten toimivaltaiset kansalliset viranomaiset panevat täytäntöön niillä sähköisen viestinnän säännöstön perusteella olevat valtuutensa ja vastuunsa numeroista riippumattoman henkilöiden välisen viestintäpalvelun osalta, ei voi riippua siitä luokittelusta, jonka komissio on saattanut aiemmin tehdä digimarkkinasäädöstä täytäntöön pantaessa.

129 On siis todettava, että komission nimeämispäätöksessä tekemällä luokittelulla ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi ei ole edellä 108 ja 109 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla sellaisia sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa Applen etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

130 Tätä arviointia ei horjuta Applen argumentti siitä, että jos sillä olisi oikeus riitauttaa komission lopullinen päätös vain sillä edellytyksellä, että kyseinen päätös johtaa sen nimeämiseen portinvartijaksi, sillä ei olisi mitään keinoa riitauttaa komission arviointia, jonka mukaan iMessage on numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, mikä on Applen mukaan vastoin sen perusoikeuskirjan 47 artiklassa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklassa tarkoitettua oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja oikeutta saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimessa.

131 Edellä olevista 49–52 kohdasta ilmenee tältä osin, että yhtäältä oikeus saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimissa ei ole ehdoton oikeus ja että siihen voi tästä syystä sisältyä oikeasuhteisia rajoituksia, joilla pyritään hyväksyttävään päämäärään ja joilla ei loukata kyseisen oikeuden keskeistä sisältöä.

132 Toisaalta erityisesti kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytysten osalta on niin, että vaikka riidanalaisen toimen sitovia oikeusvaikutuksia koskevaa edellytystä on tulkittava tuomioistuimen tarjoamaa tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden – sellaisena kuin se taataan perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäisessä kohdassa – valossa, tuon oikeuden tarkoituksena ei ole muuttaa perussopimuksissa määrättyä tuomioistuinvalvontaa koskevaa järjestelmää eikä etenkään niitä sääntöjä, jotka koskevat unionin tuomioistuimissa suoraan nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, kuten myös ilmenee kyseiseen

47 artiklaan liittyvistä selityksistä, jotka on SEU 6 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 7 kohdan mukaan otettava huomioon perusoikeuskirjaa tulkittaessa. Kannekelpoisen toimen käsitteen tulkinta kyseisen 47 artiklan valossa ei siis voi johtaa kyseisen edellytyksen sivuuttamiseen ilman, että ylitettäisiin unionin tuomioistuimille perussopimuksella myönnetty toimivalta (ks. tuomio 25.10.2017, Slovakia v. komissio, C-593/15 P ja C-594/15 P, EU:C:2017:800, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 9.7.2020, Tšekki v. komissio, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 52 ja 53 kohta).

133 Tästä seuraa, että iMessagen luokittelemisella nimeämispäätöksessä ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi ei ole sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa Applen etuihin, eikä sillä näin ollen muuteta tämän oikeusasemaa selvästi. Kolmas kanneperuste on siis jätettävä tutkimatta.

134 Koska kaikki asiassa T-1080/23 esitetyt kanneperusteet on hylätty, kyseisessä asiassa nostettu kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Asioissa T-1079/23 ja T-214/24 nostetut kanteet

135 Apple vaatii asiassa T-1079/23 nostamallaan kanteella edellä 4 kohdassa mainitun markkinatutkimuksen aloittamispäätöksen kumoamista siltä osin kuin se perustuu toteamukseen, jonka mukaan iMessage-palvelu on digimarkkinasäädöksessä ja sähköisen viestinnän säännöstössä tarkoitettu numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

136 Komissio esittää asiassa T-1079/23 työjärjestyksen 130 artiklaan perustuvalla oikeudenkäyntiväitteellä kaksi tutkimatta jättämisen perustetta. Se väittää lähinnä yhtäältä, että markkinatutkimuksen aloittamispäätös on valmisteleva toimi eikä siis kannekelpoinen toimi, ja toisaalta, että koska kyseisellä päätöksellä ei saada aikaan sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa Applen etuihin, siitä ei voida nostaa kumoamiskannetta unionin yleisessä tuomioistuimessa.

137 Apple vaatii asiassa T-214/24 nostamallaan kanteella edellä 7 kohdassa mainitun markkinatutkimuksen päättämispäätöksen kumoamista siltä osin kuin komissio totesi siinä, että iMessage on ydinalustapalvelun muodostava numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu.

138 Komissio väittää asiassa T-214/24 työjärjestyksen 130 artiklaan perustuvalla oikeudenkäyntiväitteellä lähinnä, että markkinatutkimuksen päättämispäätös ei voi olla kumoamiskanteen kohteena, koska kyseisellä päätöksellä, jossa se päättelee, ettei Applea ole nimettävä portinvartijaksi sen ydinalustapalvelun muodostavan numeroista riippumattoman henkilöiden välisen viestintäpalvelun iMessagen osalta, ei muuteta selvästi sen oikeusasemaa.

139 Komissio väittää näissä kummassakin asiassa muun muassa, että kumoamiskanteen kohteena voivat olla ainoastaan toimenpiteet, jotka saavat aikaan sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa Applen etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

140 Digimarkkinasäädökseen ei sisälly tältä osin mitään velvoitetta tai sääntöä, jota sovelletaan ydinalustapalveluksi luokiteltuun palveluun, jollei kyseistä palvelua ole mainittu nimeämispäätöksen päätösosassa digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetuksi tärkeäksi yhdysväyläksi yrityskäyttäjille loppukäyttäjien tavoittamiseksi.

141 Tästä seuraa, että Applen markkinatutkimuksen aloittamispäätöksestä ja markkinatutkimuksen päättämispäätöksestä nostamat kumoamiskanteet on jätettävä tutkimatta, koska kyseisillä päätöksillä ei muuteta merkittävästi Applen oikeusasemaa.

142 Apple väittää komission katsovan virheellisesti, ettei numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi luokitteleminen markkinatutkimuksen aloittamispäätöksessä ja markkinatutkimuksen päättämispäätöksessä voi vaikuttaa Applen etuihin muuttaen sen oikeusasemaa selvästi. Tällä toteamuksella komissio on näet tehnyt sen mukaan lopullisen oikeudellisen päätelmän, joka synnyttää digimarkkinasäädökseen perustuvia velvoitteita, jotka voivat vaikuttaa sen etuihin muuttaen sen oikeusasemaa selvästi.

143 Kolmannet osapuolet voivat Applen mukaan muun muassa vedota tähän toteamukseen vaatiakseen komissiota sisällyttämään iMessagen nimeämispäätökseen. Digimarkkinasäädöstä sovellettaessa komission ei myöskään enää tarvitse arvioida, onko iMessage tulevaisuudessa todellakin ydinalustapalvelun muodostava numeroista riippumaton henkilöiden välinen viestintäpalvelu, koska tämä edellytys täyttyy.

144 Apple väittää lopuksi, että jos se ei voi riitauttaa kyseistä nimeämispäätöksessä, markkinatutkimuksen aloittamispäätöksessä tai markkinatutkimuksen päättämispäätöksessä olevaa toteamusta, tällä loukataan sillä perusoikeuskirjan 47 artiklan ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan perusteella olevaa oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja oikeutta saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimessa.

145 Nyt käsiteltävässä tapauksessa – kuten Apple väittää eikä komissio ole sitä kiistänyt – markkinatutkimuksen aloittamispäätöksessä ja markkinatutkimuksen päättämispäätöksessä toistetaan nimeämispäätöksessä oleva arviointi, jonka mukaan iMessage on luokiteltava numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi. On kuitenkin todettava, että ensimmäisellä näistä päätöksistä komissio vain aloittaa tutkimuksen selvittääkseen, voidaanko Applen esittämillä seikoilla asettaa kyseenalaisiksi digimarkkinasäädöksen 3 artiklan 2 kohdassa esitetyt olettamat, ja jälkimmäisellä se päättelee, ettei Applea tule pitää portinvartijana iMessagen osalta.

146 Näihin päätöksiin sisältyvällä riidanalaisella toteamuksella ei siis saada aikaan sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat muuttaa selvästi Applen oikeusasemaa edellä 114–133 kohdassa esitetyn arvioinnin mukaisesti.

147 On siis pääteltävä, että markkinatutkimuksen aloittamispäätös ja markkinatutkimuksen päättämispäätös sekä nimeämispäätös eivät voi – siltä osin kuin niissä luokitellaan iMessage ydinalustapalvelun muodostavaksi numeroista riippumattomaksi henkilöiden väliseksi viestintäpalveluksi – vaikuttaa Applen etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

148 Asioissa T-1079/23 ja T-214/24 esitetyt ainoat kanneperusteet on siis jätettävä tutkimatta ilman, että olisi tarpeen tutkia, onko markkinatutkimuksen aloittamispäätös valmisteleva toimi, ja näissä asioissa nostetut kanteet on näin ollen jätettävä tutkimatta.

149 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanteet on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

150 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

151 Koska Apple on hävinnyt asian, se on komission ja Coalition for App Fairnessin vaatimusten mukaisesti velvoitettava korvaamaan näiden oikeudenkäyntikulut.

152 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

153 Työjärjestyksen 138 artiklan 3 kohdan nojalla myös Free Software Foundation Europe vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto, viiden tuomarin kokoonpano)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Asiat T-1079/23, T-1080/23 ja T-214/24 yhdistetään tuomion antamista varten.

2) Kanteet hylätään.

3) Apple Inc. ja Apple Distribution International Ltd vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission oikeudenkäyntikulut asioissa T-1079/23, T-1080/23 ja T-214/24.

4) Euroopan parlamentti vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asiassa T-1080/23.

5) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asiassa T-1080/23.

6) Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asiassa T-1080/23.

7) Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asiassa T-214/24.

8) Apple Inc. velvoitetaan korvaamaan Coalition for App Fairnessin oikeudenkäyntikulut asiassa T-1080/23.

9) Free Software Foundation Europe eV vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asiassa T-1080/23.

van der Woude De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 2026.

Allekirjoitukset

[i] Tämän tuomion 1 kohtaan on tehty kielellisiä muutoksia sen ensimmäisen julkaisemisen jälkeen.